Nr. 6 Lwów, dnia 1-go czerwca 1930. Rok VII.

Adres Redakcji:
Lwów, ul. Tarnowskiego 79

Adres Administracji:
Plac Św. Ducha L. 1.
(Kasa Skarbowa 1)

GŁOS URZĘDNICZY

Cena
50 groszy

Organ małopolskich urzędników rachunkowo-kasowych.

Redaguje Komitet. Wychodzi raz w miesiącu. Wydaje Towarzystwo małopolskich urzędników rach.-kas.

Nr. konta P. K. O. **141.944.** Odpowiedzialny redaktor: **Marceli Krajewski.**

Redukcja i autoredukcja.

W ostatnich miesiącach ub. roku budżetowego przeszedł w stan spoczynku szereg skarbowych urzędników rach.-kasowych w Małopolsce, spensjonowanych już to z urzędu z powodu przekroczenia granicy wieku, już to z powodu dłużej trwającej niezdolności do służby spowodowanej chorobą, w końcu na własną prośbę, bądź po uzyskaniu prawa do pełnego zaopatrzenia emerytalnego, bądź nawet tylko do częściowego.

Po długim okresie zastoju w ruchu personalnym małopolskiego etatu urzędników skarbowych, spowodowanym dawniej ostrożnością władz z jednej, z drugiej strony niechęcią urzędników wysłużonych do przenoszenia się na emeryturę przed nowelizacją ustawy emerytalnej, daje się zauważyć zasadniczy przełom, zagrażający przerzuceniem się z jednej krańcowości w drugą.

O ile do niedawna, dwa, trzy lata temu wstecz, spensjonowanie z urzędu należało do rzadkości, a w służbie gromadził się materjał starszy, niekiedy ponad 65 lat życia, o tyle obecnie zupełnie zresztą naturalnie i słusznie, tylko nieliczne wyjątki ponad 60-ty rok życia są zatrzymywane w służbie.

Gdy przed dwoma laty przejście w stan spoczynku dobrowolne lub konieczne, uważane było przez urzędnika niemal za katastrofę, od pewnego czasu daje się zauważyć znaczny odpływ sił wytrawnych, w sile męskiego wieku, już to na własną prośbę, już to na podstawie orzeczeń lekarskich.

Odpływ ten jest nietamowany, gdyż polityka redukcyjna po ustaniu działania art. 116 szuka dróg zmniejszenia liczby etatów, ma jednak tę złą stronę, że gdy art. 116 tępił jednostki zużyte lub nieproduktywne, odpływ dobrowolny wyrywa z szeregów urzędniczych najlepsze i wysoko kwalifikowane jednostki, które w innych warunkach mogłyby długo oddawać znaczne usługi interesowi służby.

Kontyngent redukcyjny zapełniają po części chwilowo chorzy, lub nieobecni na służbie, (w stanie nieczynnym) wreszcie ci wszyscy, którzy proszą o przeniesienie w stan spoczynku na podstawie orzeczeń lekarskich, lub natychmiast po uzyskaniu praw do pełnej emerytury. Wszystko dzieje się zgodnie z prawem i z przepisami, jednak urzędy skarbowe ogałacają się w coraz szybszem tempie z pełnowartościowych sił, których nie można tak łatwo zastąpić i wiele czasu upłynie, zanim materjał przyjęty będzie mógł stanąć na takim poziomie wyszkolenia, by mógł być odpowiedzialnym za prawidłowy i uporządkowany tok urzędowania.

Teoretycznie rzecz traktując i licząc głowa za głowę, można się zgodzić, iż nikt nie jest niezastąpionym, praktycznie odczuwają to inaczej pozostali w służbie. Drugi okres zastoju w pensjonowaniach z urzędu, odbija się obecnie na interesie służby, gdyż przyrost ilościowy nie wyrównuje ubytku jakościowego.

W sumie daje to wyniki ujemne, gdyż zdarza się, iż niespodziewanie opróżniają się naraz całe urzędy. Jedni odchodzą, gdyż muszą, inni gdyż chcą, wszyscy zaś mają za sobą prawo. Niewyczerpany zda się rezerwuar sił urzędniczych w Małopolsce mówiąc o tych, które zasilały dotąd całą Polskę, poczyna przeświecać dnem.

Wystarczy przeglądnąć listę starszeństwa małopolskich urzędników rach.-kasowych, by nabrać wyobrażenia o rozmiarach masowej ucieczki na emeryturę w ciągu ostatnich dwu lat.

Ujrzeć tam można liczne wypadki przeniesienia się w stan spoczynku nawet przed 30 laty służby i 50 rokiem życia, bardzo często przed wysłużeniem 35 lat i 55 rokiem życia i te normalne kiedy urzędnik, chociażby mógł służyć do 60 roku życia korzysta z przysługującego mu prawa i przenosi się na własną prośbę na emeryturę.

O ile stosowanie przepisów o granicy wieku życia, jest regulatorem ruchu personalnego, pożądanym w interesie zawodu dla stopniowego odmładzania administracji, o tyle przedwczesne pensjonowanie się, a nawet przewidziane ustawą w granicach 35 lat służby i 55 lat życia jest objawem zastanawiającym, a w specyficznych warunkach małopolskich, gdzie urzędnicy skarbowi w chwili przejęcia na etat Państwa własnego znajdowali się już w zaawansowanym wieku, nawet zatrważającym.

Przejście na emeryturę nie jest odciążeniem Skarbu Państwa, gdy w miejsce ubywającego musi być przyjęty inny urzędnik, chociażby tańszy. Obniża się tylko budżet jednego działu służby, ale zwiększa się ogólne wydatki Państwa. — Redukcja w skarbowości może być tylko pozorną, gdyż interes służby wymaga powiększenia ilości etatów, o co ubiegają się organizacje urzędników skarbowych w imieniu swoich członków, pracujących stale w godzinach pozaurzędowych i rzadko wykorzystujących urlopy.

Ze stanowiska oszczędnościowego, ubytek sił wyszkolonych przed zużytkowaniem ich w granicach dozwolonych ustawą, nie może być uważany za objaw pomyślny, nawet gdyby polityka redukcyjna tego wymagała, gdyż siły te musi się opłacać nadal.

Przeciwnie nawet. W wojsku dla sił wyszkolonych ustanawia się premje dla dłużej służących (podoficerowie) a także w inny sposób przez awanse, lub odznaczenia stara się zatrzymać materjał użyteczny.

Zbyt wielka ilość urzędników zapadających na zdrowiu w służbie skarbowej i pensjonowania się na własną prośbę niekiedy z utratą dodatków ekonomicznych na dzieci, jest bądź co bądź objawem nienormalnym, a w każdym razie niezwykłym.

Jakie przeto mogą być powody tego objawu?

Można przypuszczać, że są dwojakie — natury fizycznej i moralnej.

Bardzo ciężkie i powszechnie znane warunki pracy w służbie skarbowej, wymagające stałej ofiary ze zdrowia urzędnika, z czasu wolnego ponad normę urzędową i poświęcania urlopu wypoczynkowego, prowadzą do przedwczesnego sterania i upadku sił — i to jest powodem fizycznym.

Niższe niż w innych gałęziach służby uposażenie służbowe i niedostatek, upośledzenie przez system awansowy (brak awansu automatycznego) brak odpowiednich nagród pieniężnych za pracę nadobowiązkową, brak jakiejkolwiek zachęty i zupełna beznadziejność na poprawę losu, to przyczyny natury moralnej, oddziaływujące ujemnie na psychikę urzędnika.

W tych warunkach wytwarza się przedwcześnie gorączka emerytalna — niebezpieczna dla interesu gałęzi służby, w której zajęci pracownicy, w olbrzymiej ilości nabyli uprawnienia do zaopatrzenia emerytalnego od 75—100%.

Na tę specyficzność małopolskich stosunków wskazywaliśmy już nieraz w artykułach i memorjałach, przewidując moment zniechęcenia do służby pracowników, pozbawionych możności dalszego awansu, a tem samem poprawy bytu.

Postulat przeszeregowania, który mógłby usunąć powody natury moralnej, jedynie w służbie skarbowej nie znalazł dotąd uwzględnienia, mimo swoją skromność i niewielki koszt. Śmiało możemy przypuszczać, iż powodem gorączki emerytalnej, jest depresja wywołana zapoznaniem tego właśnie postulatu, który specjalnie dla urzędników rach.-kasowych w Małopolsce ma duże znaczenie.

Szkoda, iż ofiarą tej gorączki padają pierwszorzędne siły, wysoko kwalifikowane jednostki, znane powszechnie w służbie rachunkowej i kasowej, co nie może sprzyjać zamiarom podniesienia sprawności urzędowania, nad czem głowią się specjalne komisje.

Zatamowanie przed laty odmłodzenie administracji skarbowej postępuje obecnie trybem radykalnym, a równolegle autoredukcja zmniejsza gwałtownie liczbę wyszkolonych urzędników w tak ruchliwem tempie, iż wkrótce gdzieniegdzie nie będzie komu szkolić młodszych.

Jakaż więc konkluzja?

Proces odmładzania administracji skarbowej we wszystkich działach służby, nie może narazić wypracowanej równowagi w stosunku sił szkolonych i wyszkolonych od dawna.

Zarzewia gorączki emerytalnej pozostające w zawisłości od warunków pracy urzędnika skarbowego oraz od pobudek psychicznych, wywołanych dotychczasowem upośledzeniem pod względem awansu i zaszeregowania oraz uposażenia, winny zostać stłumione przez środki zaradcze, usuwające powody.

Rewizja warunków pracy urzędnika skarbowego i zarządzenia co do ilości go-

dzin pracy, które byłyby przestrzegane, mogą wpłynąć na usunięcie powodów fizycznych, przedwczesnego wyczerpania i upadku sił, na zmniejszenie procentu niezdolnych do dalszej pracy.

Wzięcie pod rozwagę i uwzględnienie postulatu przeszeregowania, oraz przyznanie dodatków funkcyjnych usunęłoby powody natury moralnej, jako zadośćuczynienie jednym z najsłuszniejszych postulatów urzędników skarbowych.

Pozostawienie rozstrzygnięcia przypadkowości, nieuchronnie prędzej czy później, doprowadzi do usunięcia się tych urzędników, którzy będą mogli i chcieli się usunąć, a statystyka na podstawie listy starszeństwa małopolskich urzędników rach.-kasowych, wiek i liczba przesłużonych lat nie pozostawia wątpliwości, co do okresu czasu, w jakim spadek ilościowy i jakościowy przerośnie przyrost tylko ilościowy.

Autoredukcja proces ten może jeszcze przyspieszyć i wydaje się koniecznem w interesie utrzymania równowagi rozwój jej powstrzymać przez takie ustępstwa, które zachęcałyby urzędnika do pozostawania w służbie.

Kto bowiem zadałby sobie trud przejrzenia listy starszeństwa małopolskich urzędników rach.-kasowych w skarbowości, dla tego przestałoby być tajemnicą, dlaczego urzędnika skarbowego II kat. o pierwszorzędnych kwalifikacjach służbowych opanowuje przedwczesna gorączka emerytalna.

Wszak figurują na niej pracownicy pozostający na stanowiskach asesorów, księgowych, kontrolorów lub skarbników, liczący po trzydzieści i więcej lat służby, dotąd w VIII st. sł. i bez jakiejkolwiek nadziei na dalszy awans.

Czyż można się dziwić, że dalszą służbę uważają dla siebie za bezcelową i bezowocną?

Sigma.

Z działalności Sekcji w Krakowie.

Towarzystwo Małopolskich Urzędników rach.-kasowych Sekcja w Krakowie, wniosło następującej treści memorjał w sprawie awansów *ad personam* do VII stopnia służbowego dla najstarszych pracowników rach.-kasowych, bez względu na zajmowane stanowisko.

WYSOKIE MINISTERSTWO SKARBU!

Od lat trwające starania o polepszenie bytu urzędniczego nie doprowadziły dotąd do pożądanych dla nas wyników, owszem, wskutek wzrostu drożyzny, wykazującej w wielu wypadkach nawet 100% podwyżkę, następuje ogólna pauperyzacja stanu urzędniczego, w szczególności odczuć się dająca bardzo dotkliwie pomiędzy urzędnikami rachunkowo-kasowymi, nie pobierającymi ani dodatków służbowych, ani nie wynagradzanych odpowiednio za godziny nadliczbowe, ani nie mających żadnych ubocznych dochodów, w postaci komisji lub diet.

Stosunki awansowe są również dla urzędników rachunkowo-kasowych, szczególnie małopolskich, służących cały szereg lat, nad wyraz opłakane, ludzie ci bowiem mając za sobą 24—35, a często i więcej lat służby, pozostają w VIII stopniu, nie mogąc awansować do VII stopnia, z powodu braku wyższych etatów, oraz z powodu zastrzeżeń, zawartych w okólniku Wysokiego Ministerstwa Skarbu w Warszawie, z dnia 31/51929 L. 4743/2/9, które prawie że zamknęły przed nimi wszelkie możliwości awansowe.

Z powołaniem się na nasze memorjały z grudnia 1928, oraz kwietnia 1929 wniesione w tej samej sprawie nietylko do Ministerstwa Skarbu, lecz także do Prezydjum Rady Ministrów, do Pana Prezydenta Rzeczypospolitej, oraz Pierwszego Marszałka Polski, ośmielamy się ponownie prosić Wysokie Ministerstwo Skarbu o awansowanie do VII stopnia służbowego *ad personam* wszystkich naszych kolegów posiadających bardzo dobre, lub conajmniej dobre kwalifikacje służbowe, o niezaprzeczonej użyteczności w służbie, bez względu na posiadany census naukowy, lub zajmowanie odpowiedniego stanowiska, ponieważ naszem zdaniem, przez samo zaliczenie w swoim czasie do II grupy, automatycznie *veniam* potrzebne uzyskali, a nie zajmowanie stanowiska odpowiedniego, dla stopnia VII przewidzianego, li tylko dla braku stanowisk, nie powinno być przeszkodą niezwalczoną do uzyskania awansów, skoro istnieje możność awansów *ad personam* i skoro precedensa w tym kierunku istniejące, jak przeprowadzone awanse w resortach Ministerstwa Sprawiedliwości, Poczt i Telegrafów, oraz Spraw Wewnętrznych wskazują, że dane Władze, w tym wypadku Ministerstwo Skarbu, władne jest zrobić użytek z przysługującego mu prawa „nominacji *ad personam*" dla zaspokojenia pragnień tych najwięcej pokrzywdzonych pracowników państwowych, jakimi są urzędnicy rachunkowo-kasowi w Małopolsce.

Przypuszczalny awans 60 naszych najstarszych kolegów do VII stopnia *ad personam* nie zaważy na szali wydatków państwowych, nie naruszy równowagi budżetu, będzie jednak dowodem dobrych chęci Wysokiego Ministerstwa Skarbu, względem parjasów stanu urzędniczego, będzie dowodem bodaj częściowego uznania dla słuszności naszych postulatów, będzie bodaj częściowem naprawieniem krzywdy, jakiej ci ludzie doznają, nie mogąc u schyłku swej nienagannej długoletniej służby doczekać się stopnia VII, nic nie zawiniwszy i mając wedle ludzkiego pojmowania sprawy wszelkie dane, przemawiające za tym awansem.

Wysokie Ministerstwo Skarbu zyska sobie dozgonną wdzięczność tych pracowników, oraz zachęci tychże do tem intenzywniejszej pracy w ostatnich latach ich służby, a pracownicy nasi zrozumieją, że Wysokie Ministerstwo Skarbu w granicach możliwości potrafi przyczynić się do zupełnego zadowolenia tych, którzy prawie stracili nadzieję lepszej przyszłości i poprawy losu, bodaj na starsze lata.

Ufni w sprawiedliwość i uwzględnienie naszych postulatów składamy niniejszy memorjał.

Kraków, w maju 1930 r.

Sekretarz:	Prezes:
Kotsch m. p.	*Meidinger* m. p.

Protokół

z posiedzenia lokaln. Wydziału Tow. Małopolskich urzędników rachunk.-kasowych, odbytego dnia 20 maja 1930 r. z następującym porządkiem dziennym:

a) Termin plenarnego posiedzenia Wydziału.
b) Sytuacja w związku z ustąpieniem I-go wiceprezesa Tow.
c) Sprawa specjalnego Koła S. U. S.

Obecni koledzy: Prezes Nowakowski, Maciszewski, Grosse, Faleski, Darowski i Kriegel.

Ad a) i *b)* Kol. Prez. Nowakowski, zabiera głos i przedstawia sytuację, wytworzoną w związku z ustąpieniem I-go wiceprezesa Tow. kol. Kolmera, z powodu przejścia jego w stały stan spoczynku, skutkiem czego okazuje się konieczność zwołania posiedzenia plenarnego Wydziału.

Uchwalono zwołać posiedzenie plenarnego Wydziału na dzień 15 czerwca b. r. o godzinie 10-tej przedpołudniem z następującym porządkiem dziennym:

1. Odczytanie protokołu z ostatniego posiedzenia plenarnego Wydziału.
2. Wybór I-go wiceprezesa i kooptacja 2 członków Wydziału.
3. Uregulowanie stosunku do S. U. S.
4. Sprawy finansowe *Głosu Urzędniczego.*
5. Sprawa awansów lipcowych.
6. Wnioski i zapytania.

Ad c) Prez. kol. Nowakowski podaje do wiadomości, że odniósł się pisemnie do Centraln. Zarządu S. U. S. w Warszawie, w sprawie nadesłania regulaminu i uzgodnienia go z zawartą umową.

Na tem posiedzenie zamknięto a protokół podpisano.

Sekretarz:	Prezes:
Kriegel w. z.	*Nowakowski* m. p.

Dobrze zasłużonemu!

Z dniem 1 maja b. r. ustąpił z grona członków Wydziału Towarzystwa Małopolskich Urzędników rach.-kasowych we Lwowie, kol. Walerjan Kolmer pierwszy zastępca prezesa od roku 1928, oraz były prezes Towarzystwa w latach 1922—1924.

Kol. Kolmer przeszedł w sile męskiego wieku, przed wysłużeniem pełnej ilości lat przepisanych na emeryturę z powodu nadwątlonego stanu zdrowia, wnosząc równocześnie w myśl statutu Towarzystwa rezygnację z godności I-go zastępcy prezesa.

Już jako młody urzędnik kol. Kolmer przed trzydziestu laty należał do ówczesnego Towarzystwa galic. urzędników podatkowych i był jednym z tych pionierów zawodowego ruchu śród urzędników Polaków, którzy za czasów zaborczych w walce z kastowością, biurokratyzmem i konserwatyzmem pojęć, wywalczyli tak cenne zdobycze, jak urlopy wypoczynkowe, awans automatyczny i pragmatykę służbową, oraz odpowiadające godności zawodu, traktowanie urzędników podatkowych przez biurokrację krajową.

Pierwszorzędny pracownik w naszym zawodzie zażywał kol. Kolmer powszechnego poważania u kolegów i uznania Władz, a jego bogate doświadczenie służbowe, oraz zmysł organizacyjny oddawały często wielkie usługi zawodowi w okresie organizowania skarbowości polskiej, pod względem praktycznego stosowania nowych przepisów polskiej instrukcji rachunkowej dla Urzędów Skarbowych. — W ostatnich latach przed spensjonowaniem się, sprawował kol. Kolmer kierownictwo rachuby wielkich Urzędów Skarbowych I i II we Lwowie, dwu największych do roku 1929 jednostek lwowskiej administracji skarbowej.

Jako działacz organizacyjny, zasłużył się kol. Kolmer w latach 1921—1924 w okresie urabiania się poglądów na sprawy urzędnicze w decydujących podówczas sferach, przyczyniając się energicznie prowadzoną akcję wśród posłów Sejmu ustawodawczego do późniejszego zaliczenia byłych urzędników podatkowych do grupy II-giej.

Po ustąpieniu ze stanowiska prezesa Towarzystwa w roku 1924 nie przestając być nadal czynnym, objął w roku 1928 stanowisko I-go zastępcy prezesa i brał udział czynny w licznych pracach i delegacjach Wydziału reprezentując zrzeszonych w organizacji kolegów z urzędów skarbowych.

Zawsze karny i solidarny pozyskał mir i szacunek ogółu kolegów prawością charakteru i osobistymi zaletami, to też przejście jego przedwczesne w stan spoczynku zostanie odczute w tej wielkiej rodzinie jaką na obszarze okręgów skarbowych w Małopolsce stanowią rachunkowo-kasowi urzędnicy skarbowi, jako dotkliwy ubytek szer-

mierza o lepszą dolę kolegów, który w wieloletnich zmaganiach się, osobiście nie osiągnąwszy żadnych korzyści, zaskarbił sobie prawo do tytułu „dobrze zasłużonego sprawie".

To też kiedy opuszcza nasze grono, by pożywać „chleb dobrze zasłużonych" życzymy Mu, by długie lata te zalety, które pozyskały Mu serca ogółu kolegów, użytkował na innych odcinkach pracy społecznej, dla dobra społeczeństwa polskiego i Ojczyzny. *St. M.*

Zmiany w organizacji Urzędów skarbowych, akcyz i monopoli państwowych, na terenie Izby skarbowej lwowskiej.

W Dzienniku Ustaw nr. 37 ukazało się rozporządzenie Ministerstwa Skarbu w sprawie utworzenia nowej Izby skarbowej we Lwowie, tudzież zmiany w organizacji Urzędów skarbowych, akcyz i monopoli państwowych.

Z okręgu administracyjnego Izby skarbowej we Lwowie wyłącza się obszar terytorjalny województw stanisławowskiego i tarnopolskiego i tworzy się dla tegoż obszaru osobną Izbę skarbową na województwa stanisławowskie i tarnopolskie z siedzibą we Lwowie.

Nowo utworzona Izba skarbowa otrzymuje nazwę „Izba skarbowa II. we Lwowie", dotychczasowa zaś Izba skarbowa we Lwowie z okręgiem administracyjnym obejmującym obszar województwa lwowskiego otrzymuje nazwę „Izba skarbowa I. we Lwowie".

Urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych, Urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych, Kasy skarbowe oraz Urzędy katastralne istniejące na obszarze województw stanisławowskiego i tarnopolskiego podporządkowuje się nowo utworzonej Izbie skarbowej II. we Lwowie.

Istniejący przy dotychczasowej Izbie skarbowej we Lwowie jako wydział VI-ty wydział emerytalny, pozostaje przy Izbie skarbowej I. we Lwowie. Agendy poszczególnych wydziałów dotychczasowej Izby skarbowej we Lwowie odnośnie wyłączonego obszaru województw stanisławowskiego i tarnopolskiego przechodzą do odpowiednich wydziałów nowo utworzonej Izby skarbowej II. we Lwowie, z wyjątkiem wydziału VI.

Urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych w Brzeżanach znosi się, a jego agendy odnośne powiatu Przemyślany przekazuje się urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych w Brodach, odnośnie do powiatu Rohatyn przekazuje się urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych w Stanisławowie, zaś powiatów Brzeżany i Podhajce do urzędu skarbowego akcyz i monopolów w Tarnopolu.

Siedzibę urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych w Brodach utworzonego, przenosi się do Złoczowa.

Z obszaru terytorjalnego urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych we Lwowie, wyłącza się powiat Żydaczów, z obszaru urzędu skarbowego w Samborze wyłącza się powiaty Skole, Stryj, Turka, z obszaru urzędu skarbowego w Stanisławowie wyłącza się powiat Dolina i tworzy się dla powyższych powiatów osobny urząd skarbowy z siedzibą w Stryju.

Z obszaru urzędu skarbowego w Stanisławowie wyłącza się powiat Buczacz, z obszaru zaś urzędu skarbowego w Kołomyji wyłącza się powiat Zaleszczyki i włącza się do obszaru urzędu skarbowego w Czortkowie.

Ruch personalny w etacie lwowskiej Izby skarbowej w czasie od 1 stycznia 1930.

Przeniesieni w stan spoczynku: *Księgowi* w VII st. sł.: Kwaśnicki Stanisław, Müller Leonard, Niedzielski Józef, Matkowski Michał, Lwów Izbą skarb.

Asesorzy w VII st. sł.: Bojanowski Emil, Lwów; Czerwiński Marjan, Drohobycz; Polański Ignacy, Tłumacz.

Naczelnicy Kas skarb. w VII st. sł.: Horniak Stanisław, Brzeżany; Nawłoka Stanisław, Kopyczyńce; Mrozek Wojciech, Jarosław; Modliszewski Roman, Łańcut; Eisler Juljan, Buczacz.

Asesorzy w VIII st. sł.: Łozowy Jan, Stanisławów; Paszkowski Antoni, Brzeżany; Hliszczak Michał, Sanok; Halkiewicz Rudolf, Lwów; Kaszowski Jan, Strzyżów; Kallaus Ludwik, Rzeszów; Kutkowski Jan, Stryj; Goruk Jan, Kosów; Hoszowski Aleksy, Żydaczów.

Kontrolerzy w VIII st. sł.: Spanier Herman, Złoczów; Kolmer Walerjan, Lwów; Podgórski Józef, Żółkiew; Pettesch Tadeusz, Złoczów; Żarkower Marek, Zbaraż; Lorber Emil, Złoczów; Zrażewski Jarosław, Kołomyja; Lityński Eugenjusz, Lwów; Orzechowski Michał, Kołomyja; Sieniutowicz Konrad, Tarnopol.

Księgowy w VIII st. sł.: Schels Stanisław, Lwów.

Przeniesieni na etat innych okręgów: *Księgowy* w VIII st. sł.: Danczes Don, ze Lwowa do Łodzi.

Kontroler w VIII st. sł.: Szuba Leon, z Strzyżowa do Krakowa.

Asesor w VIII st. sł.: Szymberski Tadeusz, ze Śniatyna do Wydziału Skarbow. Woj. Śląskiego.

Sekretarze w IX st. sł.: Kierek Leon, ze Lwowa do Warszawy; Palatzka Adam, ze Lwowa do Warszawy.

Przeszli do służby w innych resortach: *Asystent rach.* Wilk Zygmunt, kwestura Uniwersytecka, Lwów.

Zmarli: *Asesor* w VIII st. sł.: Aksentowicz Stanisław.

Księgowy w VIII st. sł.: Pomiankowski Bronisław.

Kontroler w IX st. sł.: Wolanin Władysław.

Sekretarz w IX st. sł.: Löwner Leon.

Mianowani: *Asesorem* w VIII st. sł.: Larski Bogumił U. S. P. O. Rzeszów.

Sekretarzami w X st. sł.: Horwath Jerzy, Izba skarb.; Kapka Jerzy, Izba skarb.

Asystentami rachunkowymi w X st. sł.: Kocielski Marjan, Kasa skarb. Stary Sambor, Kuliszkiewicz Marjan, Kasa skarbowa Przemyśl; Vogelsinger Janina, Izba skarb. Lwów.

Przypuszczeni do służby przygotowawczej w II kat. w XI st. sł.: Baścik Edward, Birnbaum Jan, Derkacz Stanisław, Dopart Józef, Dżedżyk Józef, Gryziecki Ludwik, Krzyżanowski Kazimierz, Loreth Marjan, Pleń Stanisław, Rozumiłowski Jan, wszyscy w Izbie skarb. Lwów; Filipek Ferdynand U. S. P. O. Kolbuszowa; Kwaśnicki Władysław U. S. P. O. Sokal; Lewkowicz Karol U. S. P. O. Gródek Jagiel.; Szłapak Eugenjusz, Izba skarb. Lwów; Iłowski Mieczysław, Kasprzak Mieczysław, Loretówna Wanda, Schapira Elżbieta U. S. P. O. Mościska; Nowakowski Stanisław, Kasa skarbowa II Lwów; Urbanikówna Helena, U. S. P. O. Krosno; Rąba Józef, Kasa skarb. Drohobycz.

Zwolnieni: *Praktykant* II kat. w XI st. służb. Tępa Jerzy U. S. P. O. VIII Lwów.

Wiadomości bieżące.

Posiedzenie pełnego Wydziału Towarzystwa Małopolskich Urzędników rach.-kasowych we Lwowie, odbędzie się dnia 15 czerwca 1930, o godzinie 10-tej przedpołudniem w lokalu Kasy Skarbowej I pl. Św. Ducha z następującym porządkiem dziennym:

1. Odczytanie protokołu z ostatniego posiedzenia plenarnego Wydziału.
2. Wybór I-go wiceprezesa i kooptacja 2 członków Wydziału.
3. Uregulowanie stosunku do S. U. S.
4. Sprawy finansowe *Głosu Urzędniczego.*
5. Sprawa awansów lipcowych.
6. Wnioski i zapytania.

P. kol. Członków Wydziału uprasza się o niezawodne przybycie.

ZARZĄD:

Sekretarz: *Ludwik Saling.* Prezes: *Józef Nowakowski.*

Podział Izby Skarb. Lwowskiej. W okręgu Izby Skarbowej I obejmującej teren województwa lwowskiego pozostał na stanowisku Prezesa **Dr. Tadeusz Polak,** dotychczasowy Prezes Izby Skarbowej.

Kierownictwa Wydziałów i stanowiska naczelników Wydziałów otrzymali: I Wydz. **Dr. Piasecki,** radca skarbowy ze Lwowa; II Wydz. **Kajetan Janowicz,** Nacz. Wydz. z Izby skarb. w Poznaniu; III Wydz. **Józef Link,** dotychczasowy Naczelnik Wydz. III Izby skarb. lwowskiej; IV Wydz. **Najdała,** radca Min. skarbu z Warszawy; V. Wydz. **Wiktor Breit,** dotychczasowy Naczelnik Wydz. we Lwowie; VI Wydz. **Antoni Majewski,** dotyczasowy Nacz. Wydz. VI we Lwowie.

W okręgu Izby skarbowej II we Lwowie: Na stanowisko Prezesa mianowany **Dr. M. Brzecki,** Prezes Izby skarb. z Grudziądza; **Leon Wacel,** dotychczasowy Nacz. Wydz. I lwowskiej Izby skarb.; Wydz. II **Henryk Weinert,** dotychczasowy Nacz. Wydz. II Izby skarb. lwowskiej; Wydz. III księgowy **Bronisław Snarski,** z Centr. księgowości Min. skarbu w Warszawie; Wydz. IV **Otto Kopell,** dotychczasowy naczelnik Wydz. IV w Izbie skarb. lwowskiej; Wydz. V **Wiktor Solman,** Nacz. Wydz. Min. skarbu w Warszawie. Wydz. VI przy Izbie skarbowej Nr. I pozostaje wspólny dla wszystkich Izb skarbowych w Małopolsce.

Nominacje lipcowe. Zarządzenie co do przedłożenia wniosków awansowych na termin I-go lipca, zostało już przez Ministerstwo Skarbu rozesłane Izbom skarbowym. Nowością wytycznych ma być przelanie na P. Prezesów Izb skarbowych prawa mianowania urzędników do VIII st. sł. bez wymaganego dotąd uprzedniego przedkładania proponowanych do nominacji Ministerstwu Skarbu. Mianowania do VII st. sł. pozostają nadal w kompetencji Ministerstwa Skarbu.

Zmiany w urzędowaniu w Ministerstwie Skarbu. Pan Minister Skarbu zarządził pewne zmiany co do zasad organizacji i urzędowania w Ministerstwie Skarbu. W myśl tego postanowienia wszelkie zarządzenia związane z przyznawaniem i asygnowaniem zaopatrzeń emerytalnych, jak również sporządzanie tabel pensyjnych przy przenoszeniu w stan spoczynku funkcjonarjuszów skarbowych wyłącza się z zakresu działania wydziałów prezydjalnegó i administracyjnego dep. ogólnego, wydz. administracyjnego dep. akcyz i monopoli państwowych, oraz komendy granicznej i przekazuje się je Wydziałowi emerytalnemu departamentu ogólnego. Ponadto z zakresu działania komisarjatu bankowego wyłączono sprawy nadzoru nad terminowością uiszczania przez przedsiębiorstwa bankowe opłat za nadzór rządowy i przekazano je Wydziałowi inspekcyjnemu departamentu kasowego.

Dodatki za kierownictwo? Uchodzi za rzecz niemal pewną, że od 1 lipca b. r. zostaną przyznane Naczelnikom Wydziałów i Kierownikom Oddziałów, oraz Naczelnikom Urzędów skarbowych, podobno z wyjątkiem Kas skarbowych, stałe dodatki za kierownictwo stosunkowo w znacznej wysokości. Nie ulega wątpliwości, że wyeliminowanie Naczelników Kas skarbowych, wywoła by musiało odruch samoobrony wśród urzędników rach.-kasowych przed pokrzywdzeniem.

Nagrody za pracę w godzinach nadliczbowych. Podobno reskrypt zarządzający przyznanie nagród z kredytu na rok 1930/31 urzędnikom skar-

bowym także na niekierowniczych stanowiskach został już przez P. Ministra Skarbu podpisany. Pogłoskę, notujemy z obowiązku informowania czytelników naszych, nie mając zamiaru budzić nadziei, zwłaszcza wobec doświadczenia, że tylko bardzo nieliczna ilość urzędników rach.-kasowych bywa brana w rachubę. W roku ubiegłym nagroda ta wynosiła dla urzędnika na stanowisku od XII st. służb. do VII st. sł. 50 złotych.

Ograniczenie pomocy lekarskiej dla urzędników państwowych. Zarządzenia Ministra spraw wewnętrznych zalecają zwiększenie dozoru nad wydatkami związanymi z udzielaniem pomocy lekarskiej urzędnikom państwowym: W szczególności, pozwolenia na prześwietlanie promieniami Roentgena, mają być wydawane tylko w celach chirurgicznych, a nigdy dla zbadania szczytów płuc, stanu gruczołów i t. p. Lekarstwa mają być zapisywane tylko niezbędne, zatem nie wolno zapisywać na rachunek Państwa żadnych odżywek, soli do kąpieli, wód i pastylek mineralnych. Uwzględniać należy tylko niezbędne przejazdy chorych obłożnie i lekarzy do chorych.

Zaostrzone też zostały przepisy o kierowaniu chorych do Zakładów leczniczych na leczenie na koszt Skarbu Państwa.

Z działalności Centralnych organizacyj urzędniczych.

Kryzys gospodarczy i wytężenie sił w kierunku jego opanowania, nie sprzyjają akcji urzędniczych orgnizacyj o poprawę bytu, odwracając uwagę powołanych czynników i społeczeństwa od sprawy urzędniczej, przycerowanej wypłatą jednej trzeciej zaległego dodatku mieszkaniowego za rok 1928 oraz obietnicą wypłaty reszty w roku budżetowym bieżącym. Równolegle jednak z rozwojem kryzysu gospodarczego i poszczególnymi jego fazami pogorszało się i pogorsza położenie pracownika państwowego, z tą jednak różnicą, że o ile dla kryzysu gospodarczego spodziewany jest już może wkrótce punkt zwrotny, w sprawie urzędniczej niema nadziei na bliską poprawę.

Niemniej Centralne organizacje urzędnicze S. U. S. i S. U. P. czynią co w ich mocy by zwrócić uwagę miarodajnych czynników na katastrofalne położenie pracowników państwowych, wnosząc memorjały i zabiegając o posłuchania, które oby w tej nadwyraz ciężkiej sytuacji rzesz pracowników państwowych znalazły odczucie i uwzględnienie.

Zarząd Centralny Stowarzyszenia Urzędników Skarbowych w Warszawie, za pierwszy cel na najbliższą metę postawił sobie dążenie do wyrównania krzywd pracowników skarbowych w stosunku do pracowników innych działów służby państwowej, oraz do uprzywilejowanej kategorji w dziale samego Ministerstwa Skarbu. — Jak zaznacza artykuł wstępny „Czasopisma Skarbowego“ Nr. 4 „na częściowe wyrównanie tych krzywd nie potrzeba drogi ustawodawczej, albowiem środki naprawy dadzą się pomieścić w ramach obowiązującego ustawodawstwa, oraz w ramach obowiązującego budżetu. (Niektóre środki poruszono w *Głosie Urzędniczym* Nr. 5 w artykule wstępnym w sposób prawie analogiczny).

Częściowa poprawa bytu pracowników skarbowych da się w myśl uchwał Walnego Zebrania Delegatów Kół S. U. S. osiągnąć w ramach obecnego budżetu:

a) *przez obsadzenie przy awansach wszystkich wolnych stanowisk w służbie skarbowej i to w stopniu służbowym przewidzianym dla danego stanowiska;*

b) *przez przeszeregowanie pracowników skarbowych analogicznie jak to miało miejsce w innych Ministerstwach na podstawie uprawnienia, zawartego w obowiązującem ustawodawstwie;*

c) *przez przyznanie na podstawie uprawnienia, zawartego w ustawie uposażeniowej specjalnych dodatków za kierownictwo i odciążenie w ten sposób funduszu, przewidzianego w budżecie na wynagrodzenie za godziny uadliczbowe;*

d) *przez przyznanie reszcie pracowników skarbowych wszystkich stopni służbowych stałych procentowych dodatków do uposażenia ze środków uzyskanych przez złączenie w jedną całość wszystkich funduszów na nagrody pieniężne, względnie remuneracji, tak w budżecie ścisłej administracji skarbowej, jak i w budżecie monopoli, przyczem do otrzymanego w ten sposób funduszu należy włączyć kwoty wpływające do Skarbu Państwa tytułem odszkodowania za wymiar i pobór podatków komunalnych do podatków państwowych, za nadzór i pobór podatku od lokali, oraz za specjalną kontrolę celną;*

e) *przez przemianowanie reszty prowizorycznych urzędników i pracowników kontraktowych na urzędników stałych;*

f) *przez zwiększenie funduszu na zaliczki do wysokości 10% kredytów personalnych;*

g) *przez powołanie do życia Centralnej Instytucji Kredytowej pracowników państwowych i przelanie do tej Instytucji całej kwoty 3 miljonów złotych przeznaczonej na ten cel w budżecie na rok 1929/30 w ten sposób bowiem umożliwionąby została konwersja długów pracowników państwowych przy obniżonych odsetkach;*

h) *przez odpowiednie przeklasowanie poszczególnych miejscowości dla celów dodatku mieszkaniowego.*

Postulaty powyższe zostały przez Centralny Zarząd S. U. S. przedłożone Panu Ministrowi Skarbu i Panu Premjerowi, a celem omówienia ich odbyło się posłuchanie u Pana Premjera 17 kwietnia b. r. Delegacja Centralnego Zarządu S. U. S. została zapewnioną o życzliwym stosunku do kwestyj poruszonych na audjencji.

S. U. P. (Stowarzyszenie Urzędników Państwowych) w Warszawie powzięło na jednem z ostatnich posiedzeń Wydziału uchwałę, poruszyć w drodze delegacji sprawę wypłaty reszty dodatku mieszkaniowego za rok 1928 w najkrótszym czasie. *St. M.*

Towarzystwo Urzędnicze „Samopomoc“ Sekwestratorów podatkowych Rzplitej Polskiej

podaje do wiadomości członków treść rozporządzenia Ministra Skarbu z 9 lutego 1930 Nr. 249, o umundurowaniu sekwestratorów podatkowych mianowanych na stałe.

Na podstawie art. 9 ustawy z 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych Władz skarbowych Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 5 poz. 37 zarządzam co następuje:

§ 1. Sekwestratorem podatkowym mianowanym na stałe zezwala się na noszenie umundurowania, które winno odpowiadać przepisom i wzorom ustalonym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 1929, o umundurowaniu urzędników celnych (Dz. U. R. P. Nr. 52 poz. 420) z tą różnicą, że kolor patek na kurtce i płaszczu, oraz otoku czapki jest brunatny przyczem patki są zaopatrzone zieloną wypustką.

§ 2. Mianowanym na stałe sekwestratorom podatkowym dozwolone jest noszenie munduru także poza służbą.

§ 3. Sekwestratorzy podatkowi przeniesieni w stan spoczynku nie mają prawa noszenia munduru.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu.
(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Dz. U. R. P. z 18 kwietnia 1930 r. Nr. 28, poz. 248).

Dział informacyjny.

Przedłużenie terminu reorganizacji.

Izba Skarbowa we Lwowie LW. I 9586/1/30 Lwów, 5 maja 1930. Wprowadzenie w życie rozporządzenia z dnia 20 czerwca 1927 r. o organizacji Izb Skarbowych i podległych Izbom Urzędów.

OKÓLNIK $\frac{\text{Nr. 2/30}}{\text{org. adm.}}$

Odnośnie do okólników $\frac{\text{Nr. 6/28}}{\text{org. adm.}}$ z dnia 3-go kwietnia 1918 r. LW. 15171/1/28 r. $\frac{\text{Nr. 8/28}}{\text{org. adm.}}$ z dnia 20 kwietnia 1928 LW. I 6944/1/28 i $\frac{\text{Nr. 2/29}}{\text{org. adm.}}$ z dnia 27 marca 1929 LW. I 6161/1/29 podaję do wiadomości reskrypt Ministerstwa Skarbu z dnia 25-go kwietnia 1920 LD. I 593/2/30 w powyższej sprawie.

Prezes Izby Skarbowej:
Dr. Polak.

* * *

Moc obowiązującą okólników z 21-go marca 1928 r. LD. I 1196/2/27 i z dnia 16 kwietnia 1928 r. LD. I 2227/2 w spawie wstrzymania wprowadzenia w życie niektórych postanowień rozporządzenia z dnia 20 czerwca 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 66 poz. 588/1 przedłużam do końca marca 1931 r.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 28 marca 1930 LD. III 696/130

w sprawie wypłaty części zaległego dodatku mieszkaniowego za rok 1928.

W najbliższym numerze Dziennika ustaw ogłoszone zostanie rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 października 1924 (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 849) o opłatach za mieszkania zajmowane przez funkcjonarjuszów państwowych i wojskowych zawodowych w budynkach państwowych przez Skarb Państwa wynajętych lub administrowanych. Zmiana ta polega na uzupełnieniu § 2 wymienionego rozporządzenia z dnia 1 października 1924 następującym ustępem: „Komorne za mieszkania służbowe, zajmowane w roku 1928 pobiera się w wysokości dodatku na mieszkanie, przypadającego do wypłaty w tymże roku, bez względu na ewentualne późniejsze podwyższenie stawek tego dodatku“.

Z powyższego wynika, że zajmowanie w roku 1928 mieszkań służbowych, nie odbiera odnośnym osobom prawa do otrzymania na zasadzie ustawy z dnia 26 lutego 1930 (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 90) jednej trzeciej części zaległego dodatku mieszkaniowego za r. 1928. Ministerstwo Skarbu nadmienia, że również zajmowanie mieszkań służbowych, począwszy od stycznia 1929 r. nie wpływa oczywiście na prawo do otrzymania 1/3 części zaległego dodatku mieszkaniowego za rok 1928.

Wobec tego należy osobom, które zajmowały w ciągu roku 1928 mieszkania służbowe, względnie, które zajmują je obecnie, wypłacić wspomnianą część zaległego dodatku mieszkaniowego na zasadach wyżej powołanej ustawy z dnia 26 lutego b. r. i okólnika Ministerstwa Skarbu z 14 lutego b. r. L. D. III 310/1/30.

Kierownik Ministerstwa Skarbu
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Kolegom abonentom przypominamy, że czas odnowić prenumeratę.

Z drukarni Karola Doroszyńskiego we Lwowie, ul. Ossolińskich L. 15. — Telefon Nr. 46-35.